

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **N. V. T.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 5. 2019, č. j. 30 A 170/2017 - 82,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se vrací** soudní poplatek ve výši 1 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 5. 5. 2017, č. j. OAM-2553-15/ZR-2016, byla žalobci podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro rozhodné období (dále též „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a podle § 50 odst. 1 písm. b) téhož zákona mu byla k vycestování z území ČR stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

[2] Žalovaná rozhodnutím ze dne 25. 8. 2017, č. j. MV-82671-4/SO-2017, zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a jeho rozhodnutí potvrdila.

II.

[3] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalované žalobu u Krajského soudu v Plzni (dále též „krajský soud“), který rozsudkem ze dne 29. 8. 2018, č. j. 30 A 170/2017 - 45, rozhodnutí žalované zrušil, a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Rozsudek krajského soudu byl však ke kasační stížnosti žalované zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 441/2018 - 32, a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. Rozsudkem ze dne 29. 5. 2019, č. j. 30 A 170/2017 - 82, krajský soud žalobu zamítl.

[4] Krajský soud konstatoval, že povolení k trvalému pobytu lze zrušit, jsou-li kumulativně splněny dvě podmínky, a to že byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a že zrušení povolení k trvalému pobytu bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života. V daném případě je spor veden o naplnění podmínky přiměřenosti rozhodnutí. K tomu krajský soud zrekapituloval argumentaci správních orgánů týkající se posouzení přiměřenosti dopadu jejich rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Uvedl, že správní orgány vzaly do úvahy jak relevantní rodinné vztahy žalobce a jeho integraci do společnosti, tak povahu a mimořádnou nebezpečnost trestné činnosti, které se opakovaně dopouštěl. Správně poměřovaly veřejný zájem spočívající v ochraně objektů chráněných trestním právem s žalobcovým právem na soukromý a rodinný život. S hodnocením provedeným správními orgány se krajský soud ztotožnil. Přestože je zřejmé, že zrušení povolení k trvalému pobytu bude velkým zásahem do života žalobce, jeho manželky a tří nezletilých dětí, žalobce dlouhodobě vědomě páchal trestnou činností a porušoval zájmy státu. Musel počítat s tím, že tímto svým jednáním vystaví obtížím celou rodinu. K námitce týkající se neustanovení tlumočnicka krajský soud poukázal na to, že v řízení nebylo nařízeno ústní jednání, komunikace probíhala pouze písemně přímo s advokátem žalobce, jemuž byly písemnosti doručovány. Pro ustanovení tlumočnicka tedy nebyl dán žádný prostor. Žalobce rovněž nijak konkrétně nepolemizoval se závěry správního orgánu I. stupně ve věci porušení Úmluvy o lidských právech a Úmluvy o právech dítěte. S ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018, č. j. 9 As 7/2017 - 33, proto krajský soud odkázal na vyjádření správního orgánu a podrobněji tuto obecnou námitku nevypořádával.

III.

[5] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).

[6] Namítá, že krajský soud dostatečně nevypořádal jednotlivé žalobní námitky stěžovatele a odůvodnění napadeného rozsudku je nedostatečné. Krajský soud přebírá

pokračování

argumentaci žalované a nevysvětluje, proč jí dává přednost před argumentací stěžovatele. Správní orgány ani soud řádně neodůvodnily, v čem spatřují aktuálně trvající a intenzivní ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Rovněž nebyla vypořádána námitka nepřiměřenosti rozhodnutí správních orgánů ve vztahu k nezletilým dětem stěžovatele, které jsou na něm závislé. Stěžovatel se opět dovolává aplikace čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, čl. 10 odst. 2 a čl. 32 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. K tomu stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2017, č. j. 1 Azs 376/2017 - 26. Dále namítl, že soud a správní orgány se řádně nevypořádaly s námitkou porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a otázka přiměřenosti ve vztahu k soukromému a rodinnému životu stěžovatele tak byla posouzena nesprávně. Stěžovatel žije na území České republiky od roku 2001, tedy prakticky celý svůj dospělý život, celá rodina má na území České republiky trvalý pobyt a je do společnosti perfektně integrována.

[7] Na základě výše uvedeného stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[8] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na závěry napadeného rozsudku, se kterým se ztotožňuje a na své rozhodnutí. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] Jelikož se jedná o kasační stížnost podanou proti rozhodnutí, kterým krajský soud rozhodl ve věci opětovně poté, co byl jeho původní rozsudek Nejvyšším správním soudem zrušen, vážil zdejší soud nejprve její přípustnost z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Výklad uvedeného ustanovení vychází z toho, že po stěžovateli lze spravedlivě požadovat, aby uplatnil veškeré důvody, z nichž dovozuje nezákonnost rozhodnutí krajského soudu, již v první kasační stížnosti, pokud tak učinit může (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165). Ze zákazu opakované kasační stížnosti judikatura dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. i další výjimky, například pro situaci, kdy první kasační stížnost podával žalovaný, zatímco nové rozhodnutí krajského soudu napadá žalobce, jako je tomu právě v nyní posuzovaném případě. Žalobce nemohl ovlivnit, které vady napadala žalovaná v předchozím řízení před Nejvyšším správním soudem, a jeho nynější kasační stížnost je první příležitostí, kdy rozhodnutí krajského soudu napadá on, a vymezuje tak rámec kasačního přezkumu. Odmítnutí této kasační stížnosti by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu a odporovalo by účelu a smyslu správního soudnictví. Kasační stížnost je tedy nutno považovat za přípustnou a posoudit ji meritorně.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu především pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou. Bylo by totiž předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[13] K nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se Nejvyšší správní soud v obecné rovině mnohokrát vyjádřil (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné nebo proč nepovažoval právní argumentaci v žalobě za důvodnou. Při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů pak Nejvyšší správní soud vychází rovněž z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.).

[14] Stěžovatel krajskému soudu obecně ve vztahu ke všem žalobním námitkám vytýká, že je nevypořádal dostatečně. Tuto výtku však nelze považovat za důvodnou. Nejvyšší správní soud připomíná, že řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční. Bylo na stěžovateli, aby v žalobě jasně specifikoval, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí žalované za nezákonné nebo nicotné. Právě *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“* (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78). Touto optikou Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že jej nelze vzhledem k obsahu uplatněných žalobních námitek považovat za nepřezkoumatelný. Zatímco správní orgány ve svých rozhodnutích pečlivě a obsáhle zdůvodnily, proč podle jejich názoru nelze délku pobytu stěžovatele na území České republiky a jeho rodinné vazby považovat za dostatečné důvody pro odhlédnutí od toho, že stěžovatel úmyslnou, opakovanou a rozsáhlou trestnou činností v oblasti prodeje a přechovávání drog naplnil důvod pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, stěžovatel v žalobě pouze velmi stručně a obecně poukázal na absenci tlumočníka v řízení, existenci rodinných vazeb na území České republiky a nutnost

pokračování

respektovat přijaté mezinárodní dohody. Stěžovatel nepodrobil jednotlivé skutkové či právní závěry žalobou napadeného rozhodnutí polemice ohledně jejich správnosti či zákonnosti; tyto v žalobě naopak vůbec nerefletoval. Krajský soud proto nepochybil, když v odpovídající míře obecnosti jednotlivé žalobní body nereflektující závěry správních orgánů vypořádal. Podle Nejvyššího správního soudu se krajský soud na podkladě žalobní argumentace dostatečně zabýval postupem správních orgánů v dané věci.

[15] Problematicke přiměřenosti rozhodnutí správních orgánů ve vztahu k zájmům nezletilých dětí stěžovatele se krajský soud v napadeném rozsudku věnoval v bodech 24 až 31, které představují těžiště napadeného rozsudku. Zrekapituloval postup a závěry správních orgánů, se kterými se ztotožnil. K tomu uvedl, že zrušení trvalého pobytu a udělení výjezdního příkazu jednoznačně představují citelný zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele, neboť má na území České republiky manželku a tři nezletilé děti. Trestná činnost však nebyla jednorázovým přestoupením, nýbrž dlouhodobým vědomým porušováním trestních předpisů a zájmů státu. Stěžovatel si tak musel být vědom následků svého jednání, a musel počítat s tím, že toto jednání může vést k ukončení jeho pobytového oprávnění. Jednal-li opakovaně, úmyslně a soustavně, nelze za takových okolností považovat rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu za nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Z rozsudku krajského soudu jasně vyplývá, proč ani zájem nezletilých dětí stěžovatele nepřeváží nad veřejným zájmem spočívajícím v ochraně veřejného pořádku. Námitka nepřiměřenosti tedy byla přezkoumatelným způsobem vypořádána.

[16] Dle stěžovatele správní orgány ani soud dále nepřihlédly k zájmům jeho nezletilých dětí v rozporu s čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, čl. 10 odst. 2 a čl. 32 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, na něž opakovaně odkazuje. K této námitce Nejvyšší správní soud předně uvádí, že stěžovatel se aplikace uvedených ustanovení nedovolával ani v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, ani v žalobě. Stěžovatel závěrem žaloby toliko konstatoval, že „[j]e nutno také respektovat přijaté dohody v rámci OSN, jako je Úmluva o právech dítěte.“ Na Listinu základních práv a svobod a Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod stěžovatel v žalobě neodkazoval vůbec. S ohledem na výše zdůrazněnou dispoziční zásadu a vágnost námitky stěžovatele lze proto považovat za plně dostačující reakci krajského soudu, jenž konstatoval, že správní orgán I. stupně na str. 6 a 7 rozhodnutí řádně zdůvodnil, proč v případě stěžovatele nedojde zrušením povolení k trvalému pobytu k porušení Úmluvy o právech dítěte a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Proti těmto závěrům se stěžovatel nijak nevymezil. Krajský soud těžko mohl detailněji vypořádat předmětnou námitku, neboť se *de facto* jednalo o pouhou proklamaci bez jakékoliv konkrétní argumentace.

[17] Nejvyšší správní soud se shoduje rovněž s posouzením merita věci krajským soudem.

[18] Podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců [m]inisterstvo vnitra rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému

trestu odnětí svobody, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.

[19] Mezi stranami je sporné splnění druhé podmínky předpokládané v citovaném ustanovení, tj. zda rozhodnutí správních orgánů o zrušení povolení k trvalému pobytu je z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele přiměřené.

[20] V nyní posuzovaném případě stěžovatel získal povolení k trvalému pobytu dne 7. 2. 2005 za účelem sloučení s občanem EU. Je otcem tří nezletilých dětí (nar. 2004, 2008 a 2011), s jejich matkou uzavřel manželství dne 16. 10. 2015. Trestním příkazem ze dne 13. 9. 2012, č. j. 1 T 176/2012 - 650, byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání tří let za spáchání přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, když v období od března 2010 do zadržení dne 20. 3. 2012 distribuoval ve spolupachatelství (s nynější manželkou) drogu pervitin opakovaně různým osobám. Dle rozsudku Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 30. 7. 2014, sp. zn. 2 T 202/2013, poté spáchal pokračující zvlášť závažný zločin nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, když v období června 2012 až června 2013 prodával opakovaně různým osobám psychotropní látku ve značném rozsahu, a přečin nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, když neoprávněně přechovával psychotropní látku. Za to byl odsouzen ke společnému úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let. Správní orgány opřely závěr o přiměřenosti rozhodnutí především o to, že stěžovatel opakovaně páchal závažnou trestnou činnost, prodával tvrdé drogy v dlouhém časovém období, značenému počtu odběratelů a v této stejné trestné činnosti pokračoval i po svém prvním pravomocném odsouzení. Poukázaly na to, že rozhodnutí mu nezakazuje další pobyt na území ČR, ale pouze je mu odebráno nejvyšší pobytové oprávnění. Nadto si zásah do svého soukromého a rodinného života stěžovatel přivodil sám svým protizákonným jednáním, za které byl pravomocně odsouzen. Krajský soud se s jejich závěry ztotožnil.

[21] Stěžovatel považuje rozhodnutí za nepřiměřené především s ohledem na nejlepší zájmy svých nezletilých dcer. Opírá se přitom o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2017, č. j. 1 Azs 376/2017 - 26. Tento rozsudek se však netýkal rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, ale rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, jak ostatně uvedl sám stěžovatel. Aplikace jeho závěrů v posuzované věci proto není přílehavá. Naopak je na místě odkázat na rozsudek ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017 - 31, v němž se Nejvyšší správní soud rovněž zabýval skutkově obdobnou situací, tj. zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu cizince, který byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 3 roky za spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami. Přestože měl uvedený cizinec na území České republiky rovněž fungující rodinné vazby (manželka a nezletilý syn), neshledal Nejvyšší správní soud s ohledem na závažnost trestné činnosti, jíž se dopustil, rozhodnutí o odebrání povolení k trvalému pobytu nepřiměřeným. Ke stejnému závěru za podobné skutkové situace dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudcích ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 - 30, ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016 - 42, ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 Azs 94/2018 - 32.

pokračování

[22] Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od uvedené judikatury odchýlit. Stěžovatel se na území ČR dopustil závažné trestné činnosti, za kterou byl pravomocně odsouzen, v důsledku čehož splnil podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Zásah do jeho soukromého a rodinného života v podobě odebrání nejvyššího pobytového oprávnění není natolik závažný, aby převážil nad veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku. Tvzení stěžovatele, že údajné porušení právních předpisů z jeho strany je zcela zanedbatelné, naprosto neodpovídá posuzované situaci. Je třeba zdůraznit, že stěžovatel byl dvakrát pravomocně odsouzen za páčání závažné trestné činnosti. Je navíc obecně známo, že právě s distribucí a užíváním tvrdých drog je spojeno značné množství kriminality, a je zřejmé, že právě v případě trestné činnosti spočívající ve výrobě a šíření omamných látek je dán značný zájem veřejnosti na tom, aby páčání této trestné činnosti bylo do budoucna znemožněno. Jakákoliv bagatelizace této trestné činnosti je přinejmenším nevhodná.

[23] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[24] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, již by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[25] Nejvyšší správní soud nerozhodoval v řízení o kasační stížnosti o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a dalších procesních úkonech. Protože Nejvyšší správní soud nerozhodl o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, rozhodl podle § 10 odst. 1 věta první zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. srpna 2019

Mgr. David Hipšr
předseda senátu